

tilstrækkeligt Vederlag for Opgivelsen af Retten til at drage alle Medskyldige eller hvem af dem, man i det givne Tilfælde maatte foretrække at holde sig til, til Ansvar, er det imidlertid, at den Gne, der af Loven udpeges eller modtages til at bære Ansvaret, overhovedet kan betragtes som medskyldig i den ved Offentliggjørelsen begaaede Forbrudelse. Selv om man i saa Henseende vil lade sig nøie med Formodninger, hvad der i og for sig er misligt og i Strid med almindelige, strafferetlige Grundsætninger, maa dog saadanne Formodninger ikke staa i aabenbar og skærende Strid med de virkelige Forhold. Thi at lade Ansvaret falde paa en Person, der i Virkeligheden ikke er medskyldig i Forbruddelsen, indeholder ikke blot en Uretfærdighed, men har overhovedet ingen fornuftig Mening. Fører Lovens Ordning til den Konsekvents, at det staa i den eller de virkelig Skyldiges Maat at anvise saadanne Personer til at bære Ansvaret, er man kun et Haarsbred fjernet fra den fuldstændige Ansvarsfrihed for Presseforbrudelserne. Thi i Længden ville hverken Private eller det Offentlige finde nogen Tilfredsstillelse ved at faae saadanne uvedkommende Personer paalagt Straf.

At man ved Lov 3die Januar 1851 § 3 har troet at skyldiggjøre denne væsentlige Betingelse for den givne Ordning's Holdbarhed, er ikke tvivlsomt. Da alle de Personer, paa hvem Ansvaret i den fastsatte Rækkefølge kan falde, have en væsentlig medvirkende Rolle ved Offentliggjørelsen, kunde det antages, at det til denne Rreds begrænsede Ansvar altid vilde komme til at ramme en Person, der med Nøie kunde betragtes som Publikant og altsaa som skyldig. Det oversees imidlertid herved, at Straffskyld for Presseforbrudelserne ogsaa forudsætter Kjendskab til Striftets strafbare Indhold, at dette Kjendskab ikke nødvendig er tilstede hos Andre end Forfatteren, og at Rimeligheden for at formode et saadant Kjendskab tager af, jo længere man kommer ned i Rækken af de til at bære dette Ansvar udpegede Personer. Naar efter Lovens Ordning Ansvaret i ethvert Tilfælde, hvor der Ingen nærmere er til at bære det, kommer til at falde paa Bogtrykkeren, vil det ikke seile, at denne ofte maa dømmes, naaget han har manglet hint Kjendskab og dermed det Forsæt, som Forbruddelsen forudsætter. I Særdeleshed vil det ved Dagspressen eller den periodiske Presse regelmæssig være Tilfældet, at naar man kommer udenfor de nærmeste Medvirkeres Rreds — Forfatter og Redaktør — mangle hine Betingelser for Straffskyld, saa at Ansvaret ved at lægges paa fjernere Med-

virkende ved Publikationen, og særlig paa Bogtrykkeren, i Virkeligheden kommer til at ramme en Ufskyldig.

En langt større Mislighed, og den, der har givet Anledning til den foreløbige Lov af 13de August 1886 og det foreliggende Lovforslag, er det dog, at Loven af 3die Januar 1851 er bleven anvendt saaledes, at Navngivelse paa et Blad af en Person som ansvarhavende Redaktør — ved Bladpressen svarer Redaktør nærmest til den i Lov 3die Januar 1851 § 3 som „Udgiver“ betegnede Person — er tilstrækkelig til at overføre Ansvaret paa ham, uden at det fastholdes som Betingelse, at den Navngældende maa være virkelig Redaktør (Udgiver). Om endog en saadan navngiven Ansvarhavende efter den med ham indgaaede Kontrakt maatte have Ret til at forhindre Artifiers Optagelse i Bladet, er dette naturligtvis ikke nok til at gjøre ham til virkelig Redaktør, det vil sige, den, der faktisk tager Bestemmelse om, hvad der skal optages i Bladet. Ved denne Anvendelse af Loven er der saaledes aabnet Døren for, at Personer, hvis Medvirkning ved Publikationen kun er en Fiktion, kunne leies af de virkelige Skyldige til at bære Ansvaret. Men accepteres dette, er Lovens System drevet ud i det Meningsløse, Latterlige og Forargelige. At dette har ligget udenfor Lovens Tanke, er sikkert. Men dens Bestemmelser have ikke viist sig i Stand til at værne om den rette Tanke imod Mis-

Den tiltagende Anvendelse af dette Straamandsvæsen ved Dagspressen paa samme Tid, som haade de efter den almindelige, borgerlige Straffelov og de efter den foreløbige Lov om Tillæg til denne af 2den November 1885 strafbare Presseforbrudelser bleve hyppige og satte den offentlige Fred og Orden i Fare, gjorde, som Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag udtale, en hurtigst mulig Indstriden nødvendig, hvilket skete ved den foreløbige Lov af 13de August 1886. Udvalgets Flertal slutter sig ganske til denne Opfattelse og dermed til Forudsætningen for de ændrede Ansvarsregler for Dagblades og Ugeblades Vedkommende, som Lovforslaget indeholder.

Naar der saaledes var og er en bydende Opfordring til paa det angivne Omraade at ændre Reglerne i Lov 3die Januar 1851 § 3, rejser sig imidlertid naturligt det Spørgsmaal, om det ikke vilde være rigtigst ganske at forlade Principet i disse og at bringe de almindelige, strafferetlige Grundsætninger i deres Renhed til Anvendelse paa Pressen. Der kunde herfor tale, at efterhaanden, som de theoretiske Betænkkeligheder og praktiske Mis-